

INFORME POLÍTIC

III REUNIÓ DEL COMITÈ CENTRAL.

21 DE GENER DE 2017

INFORME POLÍTIC

I. Escenari Internacional

Si un fet ha marcat l'actualitat de l'escenari internacional en els darrers mesos ha estat la victòria de Trump. Més enllà d'anàlisis electorals sobre el seu triomf, cal fer una lectura de fons. Ens trobem davant un escenari en el que la globalització, com a etapa d'avenç dels monopolis transnacionals, rep un gran qüestionament. Aquesta resposta s'expressa a partir de la voluntat de recuperar el pes de les sobiranes nacionals davant el poder de les grans transnacionals. Aquesta resposta, però,

no només té una expressió progressista o antiimperialista, sinó que també pot esdevenir en una resposta reaccionària, xovinista i xenòfoba. Només des de l'anàlisi d'aquesta tendència podem esclarir les causes reals de l'avenç de les opcions reaccionàries.

Davant un escenari internacional marcat pel poder absolut dels monopolis transnacionals, per la inestabilitat socioeconòmica i política, la diversitat dels focus de conflicte obert i la consolidació d'un nou tipus de terrorisme amb capacitat de desbordar les capacitats dels cossos policials i militars, i la desídia de l'esquerra a afrontar seriosament la recuperació de la sobirania nacional, fan que s'aboni el terreny per l'aparició d'una resposta popular dirigida pels sectors reaccionaris. En resum: davant la manca de proposta de l'esquerra en un escenari combuls, els projectes reaccionaris aconseguen liderar la indignació de les classes populars.

Això explica, per exemple, el pes que tenen els moviments reaccionaris a França, Regne Unit, Àustria, etc. Aquests moviments, que representarien el feixisme de la nostra època, representen un greu perill per a la classe treballadora d'Europa i del món pel seu caràcter xenòfob i xovinista. Representen un clar perill per a la unitat de la classe treballadora, així com pels seus interessos materials, ja que en la seva majoria tenen propostes que incrementen el poder dels empresaris nacionals front les treballadores i els treballadors. Aquests moviments, tot i mostrar la seva simpàtia cap a Rússia, pel seu rol de contrapés a l'avenç dels EUA, en cap cas representen forces antiimperialistes. En cap cas defensen un món de pau i justícia social, ans al contrari defensen que els seus països s'han d'erigir com a potències que esdevinguin els àrbitres i guardians de la cultura occidental i cristiana, front a un fals enemic islàmic.

Aquest fals enemic ve construït, en gran part, com a conseqüència de les guerres imperialistes que, en primer terme alimenten moviments reaccionaris de tipus religiosos front a règims laics que

operen com a resistència als interessos geopolítics i econòmics de l'imperialisme atlantista, anul·len els Estats i, per tant, creen les condicions per al comerç d'armes i una completa llibertat de moviments per a organitzacions criminals de tot tipus. El cas de Síria és paradigmàtic. Amb l'alimentació del conflicte civil, mitjançant el finançament i entrega d'armes a grups armats de tipus religiós, es va imposar una fragmentació del país que s'ha consolidat, i va facilitar l'avenç ràpid de l'Estat Islàmic. Com ja vàrem analitzar, el suport de Rússia al govern sirià va impedir la implicació sobre el terreny de tropes occidentals, així com altres mesures contundents com l'establiment de zones d'exclusió aèrea. A data d'avui, l'escenari més previsible és un avenç, encara no sabem si ràpid o lent, de les forces del govern sirià, que representarien un veritable fracàs de la ofensiva de les potències aliades dels EUA. La recuperació d'Alep, i l'avenç en la recuperació del territori, així com la consolidació militar i política del poble kurd, fan preveure un escenari de reconstrucció nacional sobre unes altres bases, que debilitarien el paper dels Estats Units en l'escenari internacional.

A la vegada, continuem observant una continuïtat en la ofensiva oligàrquica i imperialista. L'exemple clau d'aquesta nova fase és l'Amèrica Llatina. Després del triomf del NO al plebiscit sobre l'acord de pau entre el govern de Colòmbia i les FARC-EP, s'ha signat un nou acord, que s'assenta en unes bases molt fràgils com a conseqüència del cretinisme electoral que juguen els sectors reaccionaris lligats a la oligarquia terrinent. Així mateix, les oligarquies de la regió continuen la seva ofensiva, destacant Brasil com el país en el que s'està imposant el full de ruta neoliberal amb més agressivitat. Així mateix, veiem com els governs progressistes de l'ALBA continuen resistint a aquesta gran ofensiva d'escala regional, i es mantenen fermes en defensa de la sobirania i la justícia social.

La preparació del Festival Mundial de la Joventut i les Estudiant, que es celebrarà a Rússia a l'octubre de 2017, és una bona oportunitat per difondre entre la joventut la necessitat de lluitar per la pau, front les amenaces que comporta l'imperialisme, així com fer difusió de les lluites que es desenvolupen a tot el món per la sobirania i la justícia social. A Catalunya cal treballar per constituir un Comitè Nacional Preparatori ampli i plural, que faciliti arribar a grans sectors de la joventut els principis fundacionals de la Federació Mundial de la Joventut Democràtica. En la mesura de la nostra capacitat cal animar a gran part de les organitzacions juvenils revolucionàries i progressistes a desenvolupar una bona campanya d'activitats als centres d'estudi i al territori, amb la pau, la justícia social i la lluita contra el racisme com a eixos centrals.

2. Escenari estatal i nacional

Després de la investidura del segon govern de Rajoy s'obre una nova fase a la política espanyola. Una nova fase amb grans elements de continuïtat en les grans línies polítiques, però amb una nova correlació de forces. Aquesta correlació de forces està composta pel bloc que podríem anomenar com oligàrquic-centralista, format pel PP, PSOE i C's, i un altre de caire popular i d'esquerres, liderat per Unidos Podemos, i format per altres forces progressistes de les diferents nacionalitats. El bloc oligàrquic-centralista es caracteritza per la seva aposta en el manteniment de les grans polítiques neoliberals i de conservació de l'arquitectura institucional, però en cap cas es pot considerar un bloc monolític, en tant que unificat i sòlid. Tot el contrari, es tracta d'un bloc que basa la seva existència en un seguit d'equilibris, fonamentats en una falsa discrepància en públic i els acords en les polítiques d'Estat.

Ara mateix no es pot fer cap pronòstic sobre la durada de la legislatura, però tanmateix no es pot infravalorar la capacitat del règim per recomposar-se en els moments de major fragilitat. Així es va demostrar durant el cicle de mobilitzacions del 2011 fins al 2013, tant per la operació de relegitimació de la monarquia com per la resistència del govern del PP a la pressió social. Davant l'actual fragilitat, el règim del 78 està implementant una operació basada en la construcció de nous consensos. Aquests consensos, a la vegada, només suposaran una regeneració estètica dels seus pilars. Així doncs, ja s'està plantejant la possibilitat d'una reforma constitucional, que en cap cas reconegui la plurinacionalitat ni el dret d'autodeterminació; un nou pacte educatiu que en cap cas comportarà cap avenç cap a una educació pública, gratuïta i de qualitat; i un nou pacte sobre pensions i regulació laboral, que segurament aprofundirà en la precarització del treball i l'abaratiment de l'acomiadament.

D'altra banda, tot i que la paraula estrella de la nova etapa és "diàleg", en cap cas s'està desenvolupant un diàleg real en cap de les qüestions clau. No s'està donant un diàleg en la qüestió nacional, ni en la qüestió educativa, ni en la qüestió laboral. Pel que fa a la qüestió nacional, mentre el govern de l'Estat parla de diàleg incrementa la seva ofensiva repressiva, en major mesura cap a militants de l'Esquerra Independentista. La Joventut Comunista condemna la ofensiva repressiva cap a l'independentisme i contra càrrecs públics favorables al dret

d'autodeterminació de Catalunya, així com aposta per fer de la solidaritat contra la repressió un factor mobilitzador. En cap cas ens hauríem de sorprendre per la falta de diàleg de les elits polítiques. La història ens demostra que els drets arrencats són fruits de fortes lluites i que, en escenaris en els que el manteniment del règim institucional i de la taxa de guanys només s'assegura disciplinant a la classe obrera i a les capes populars, el diàleg com a únic horitzó porta la lluita a carrerons sense sortida. En resum: la lluita no pot negar la interlocució amb l'adversari, però en cap cas el ritme de les mobilitzacions o la lluita pot dependre d'aquesta.

La realitat és que, en un escenari de gran debilitat del sindicalisme i dels moviments socials, el bloc oligàrquic té un gran marge per imposar la seva retòrica del fals diàleg. Des de la Joventut Comunista de Catalunya animem a la joventut de l'Estat a impulsar la mobilització als centres d'estudi, als barris i als centres de treball per recuperar drets, i guanyar-ne de nous. Només amb una acció decidida per la recuperació del pols de carrer podrem acumular forces, i fer créixer el múscul mobilitzador de la classe treballadora i les capes populars.

A Catalunya ens trobem, pel que fa a la qüestió nacional, en una mena de paràlisi. Si bé el President de la Generalitat va fixar la data del referèndum al setembre de 2017, pel moment no s'està parlant de la seva organització, ni de cap aspecte tècnic ni polític, només s'ha plantejat un equip de set persones encarregades de vetllar per la convocatòria d'un referèndum vinculant i amb garanties. Tot fa pensar que la voluntat de Junts Pel Sí per organitzar el referèndum no és real, ja que la retòrica oficial ho juga tot a una única carta: la llei de transitorietat jurídica. El relat és molt semblant al que es va fer servir amb la Llei de Consultes que, en teoria, era l'instrument per desobeir i superar les imposicions de la legislació espanyola. En cap cas, a dia d'avui, s'ha posat sobre la taula cap proposta estratègica que aplegui una majoria suficient per desbordar la negativa de l'Estat a reconèixer el dret d'autodeterminació del poble català. Tot al contrari, es proposa l'aprovació d'una llei que declararia, en teoria, la independència legislativa de Catalunya per la via parlamentària, i a partir d'aquí es celebraria un referèndum que vindria amb uns termes i uns límits prefixats.

Des de la Joventut Comunista de Catalunya considerem que només un referèndum amb garanties tècniques i polítiques pot aplegar a la gran majoria. Tot i això, si el projecte nacional no s'assenta sobre una base popular, és a dir sobre la conquesta de nous drets i de la justícia social i la democràcia econòmica, aquest no deixarà de ser un projecte que en cap cas podrà ser majoritari. Des de la JCC considerem que l'avenç de la construcció nacional de Catalunya va lligat a la

conquesta de més posicions per part de la classe treballadora i les capes populars, i és per això que és necessari que s'incrementin les mobilitzacions de forma quantativa i qualitativa. A més, donada la fragilitat del govern català, aquesta és la millor oportunitat per conquerir drets.

Aquesta tardor hem pogut veure una reactivació de la mobilització popular. Una reactivació que ha demostrat que cal seguir treballant per ampliar el seu poder de convocatòria, i la força dels moviments socials. Així mateix, hem pogut veure les debilitats del moviment estudiantil i juvenil, i a la vegada, les oportunitats que s'han obert amb la mobilització del 17N.

3. Del 17N als nous escenaris de mobilització juvenil

La tardor va tenir dues mobilitzacions juvenils, o àmplia participació juvenil, remarcables. D'una banda, la mobilització estudiantil del 17N, i de l'altra la vaga dels *contact center*. Totes dues convocatòries posen en evidència que la força de les organitzacions estudiantils i sindicals és millorable, però van posar les bases per a l'increment de la mobilització per aquest curs. El treball a desenvolupar és senzill: articular a la joventut en espais d'organització i mobilitzar, i fer forta la idea que aquest és el moment d'incrementar la lluita per guanyar un futur digne.

Des de la JCC hem de treballar per incrementar el nivell de mobilització, així com enfortir els espais d'organització estudiantils i sindicals, i la presència de la Joventut Comunista en aquests espais. D'una banda, i pel que fa a la mobilització de la joventut precària, cal centrar-se en un treball pacient i continuat als *contact center*, incrementant la nostra presència allà on tenim militància i acudint a la porta dels centres on no en tenim, per animar a la joventut a sindicar-se i a lluitar per un conveni digne. Així mateix, cal desenvolupar un treball de denúncia de la precarietat laboral en els sectors en el que la organització sindical és més dèbil. **De l'altra, pel que fa al moviment estudiantil, la JCC aposta per una vaga estudiantil al març, en la primera o segona setmana, intentant arribar a tots els centres d'estudi, en favor d'una educació 100% gratuïta, sense obstacles classistes.**

Aquesta tardor la JCC ha treballat per aconseguir el major grau d'unitat possible en el moviment estudiantil. D'una banda, eixamplant l'AEP, tant en estudiants sense afiliació política, així com

joves d'organitzacions polítiques de l'espai d'En Comú Podem. De l'altra, el 17N va aconseguir aplegar a la majoria d'organitzacions estudiantil, des d'espais institucionals a organitzacions llibertàries, així com també va aconseguir reactivar les assemblees de facultat. **Cal mantenir aquesta unitat, eixamplant-la a aquelles organitzacions que no es van sumar. Cal tenir present la capacitat mobilitzadora que ha tingut el Sindicat d'Estudiants, sobretot a secundària. L'èxit de les properes convocatòries radica en aconseguir una unitat total de les organitzacions estudiantils progressistes, i en la participació activa de les assemblees d'estudiants, així com la seva coordinació amb el professorat i el PAS.** Així mateix, una altra línia de treball prioritària és enfortir les assemblees d'estudiants als centres d'estudi, potenciant-les allà on existeixen i creant-ne allà on no hi ha organització estudiantil unitària. En l'actualitat, la capacitat de les assemblees és menor, així com tenen menor capacitat d'iniciativa, pel que cal fomentar la seva capacitat com a motor del moviment estudiantil universitari, promovent una mobilització al maig que sorgeixi d'aquests espais.

D'altra banda, també cal fer autocrítica en la manca de capacitat per arribar als centres de secundària i formació professional. **Cal treballar per a que arribi el material de difusió de l'AEP a aquestes centres, així com cal activar a tota la militància que estudia en aquests centres per redactar una taula reivindicativa que mobilitzi l'estudiantat.**

Així mateix, en el marc de l'Assemblea Nacional d'AEP caldrà impulsar el debat sobre com arribar a aquests centres, i articular a la joventut per a que pugui aconseguir unes condicions d'estudi dignes. La Joventut Comunista s'ha d'implicar a fons en el debat sobre la organització estudiantil als centres d'estudi secundari i de formació professional. En aquesta tasca els col·lectius territorial tenen un paper important, pel que la militància que estudia en aquests centres ha de participar. A la vegada, s'ha d'apostar per una organització autònoma de Secundària i FP en el marc d'una AEP que no estigui centrada exclusivament en les universitats, i acabant amb la tendència per la qual tot el moviment estudiantil depèn dels ritmes universitaris.

4. La joventut i Un País En Comú

El 2017 estarà marcat pel procés de constitució de la organització que donarà una coordinació permanent a les forces que han conformat En Comú Podem. Aquest procés, que s'ha iniciat sota el nom d'Un País En Comú, s'ha iniciat amb el debat sobre l'ideari polític de la nova formació. Aquest debat, iniciat amb l'acte del 29 de gener serà presencial, arreu del territori català, i virtual. Per a la Joventut Comunista és una bona oportunitat per posar en l'agenda política els problemes de la joventut treballadora i estudiantil del nostre país, per això cridem a la joventut catalana i al moviment juvenil a participar-hi, aportant les seves experiències, les seves propostes i reivindicacions.

La JCC considera que aquest nou espai ha de ser una organització **popular, perquè sigui l'instrument d'articulació política de les reivindicacions i les lluites de les classes populars**, i les uneixi en un programa construir a partir dels principis de la justícia social, la llibertat, el feminisme, l'antiimperialisme i l'ecologisme. Una organització, a més, **nacional, perquè sigui un projecte sobirà i sobiranista**, que tingui un projecte nacional per a Catalunya, i que a la vegada tingui una aliança estreta amb els subjectes de canvi a Espanya. I com no podria ser d'una altra manera, ha de ser democràtic, **perquè aposti per la democràcia real i participativa per al país, i per a la nova organització que s'acabi creant**.

Per tal que aquesta nova formació sigui la força majoritària del nostre país cal que tingui en la seva agenda les principals preocupacions de les classes populars, i especialment de les generacions més joves. És per això que considerem que la seva proposta política contingui les reivindicacions dels moviments juvenils, i posi sobre la taula propostes per garantir sis drets que considerem fonamentals.

1. **Dret al treball, treball amb drets**. Cal una aposta forta i real de lluita contra l'atur juvenil, que no es quedi en mesures de maquillatge com la Garantia Juvenil. Cal incloure, a més, mesures per acabar amb les formes de precarietat que

representen les beques de col·laboració, els contractes de pràctiques, les ETT, les formacions laborals selectives no remunerades, les pràctiques no remunerades als cicles formatius o a la formació ocupacional, tot apostant pel treball ben remunerat i estable, amb una jornada completa de 35h sense retallada salarial, amb un salari mínim de 1.000€ que permeti a la gent treballadora viure amb dignitat.

2. **Dret a l'educació, gratuïta en totes les fases.** Cal una aposta clara per l'educació pública, gratuïta, laica, feminista i en català. El nou subjecte ha d'apostar per democratitzar els centres d'estudi de tots els nivells, donant més poder de decisió a l'estudiantat, així com reconeixent el paper de les associacions estudiantils, tot fomentant la seva activitat. Així mateix, cal apostar per eliminar les revàlides o els exàmens de nivell en l'ensenyament secundari. A la vegada, cal acabar amb la segregació per sexes o condicions socio-econòmiques, i acabar amb la concertada per tenir un sistema únic educatiu totalment públic. Pel que fa a la formació professional i universitària, cal una aposta ferma per la seva gratuïtat, i per eliminar les formes de precarietat que existeixen en aquestes etapes.
3. **Dret a decidir sobre el propi cos.** El nou espai s'ha de definir com a feminista, i ho ha d'expressar en els seus documents, en la seva pràctica política externa i interna. Així doncs, ha d'apostar per revertir les polítiques que aprofundeixen en el repartiment patriarcal del treball reproductiu, i en la feminització de la precarietat i la pobresa. A la vegada, ha d'incidir en el dret a decidir sobre el propi cos, tant pel que fa al dret a l'avortament, com per acabar amb les formes d'explotació sexual com la prostitució, o les noves formes de mercantilització del cos com és el lloguer de ventres. Així mateix, és necessari que es faci incidència en les noves formes de violència masclista que tenen a veure amb les noves realitats que viu la gent jove. El nou espai ha d'apostar per a que hi hagi professionals en aquesta matèria en els centres educatius, i arreu del territori, així com enfortir els espais dedicats a atendre les violències masclistes i LGTBfòbiques en aquests espais.
4. **Dret a la mobilitat.** El preu del transport ara mateix és força elevat, i excessiu

com més lluny de la capital t'has de moure. A més, no existeixen xarxes de rodalies fora de la província de Barcelona, pel que la mobilitat a gran part del territori català és costós i de mala qualitat. És per això que cal apostar, a més d'una major inversió en infraestructures i equipaments, per una T-Jove en el que estiguin integrats tot tipus de transport, que duri fins els 30 anys, i que representi un descompte del 50% de la tarifa general. Així mateix, és necessària una revisió de les zones tarifàries de rodalies.

5. **Dret a l'habitatge.** És imprescindible el compromís amb la lluita contra l'especulació immobiliària, així com frenar la bombolla dels preus dels lloguers. Així mateix, la joventut necessita ajudes per emancipar-se, optant per lloguers de qualitat que ens permeti realitzar-nos i trobar el nostre espai, posant en lloguer els pisos buits de grans propietaris com la banca. D'altra banda, s'ha d'apostar per fer de Catalunya una terra lliure de desnonaments, i en la que estiguin assegurats els subministraments bàsics.

6. **Dret a l'oci i la cultura.** En l'actualitat la gent jove viu en entorns en els que només l'oci consumista representa una oferta generalitzada. Altres formes d'oci o d'accés a la cultura representen expressions minoritàries, sobretot centralitzades en la capital del país. Tot i que hi ha manifestacions de cultura popular arreu del territori, existeix certa desconexió amb la gent jove, que té les seves pròpies expressions. Per això és necessària una aposta per dotar a la gent jove d'espais i equipaments per a que puguin realitzar de forma autònoma els seus projectes culturals (música, esports, jocs de rol, etc.) i d'organització juvenil (casals, assemblees, plataformes, etc.).